

vognen. Den hele Scene, som dog havde samlet en Del interesserede Tilskuere, var overhovedet slet ikke bleven ham bevidst. Men nu blev der givet Tegn til Kusken, at han skulde køre frem. Eberhard og de andre Brødre fulgte bagefter tilfods.

Den arbejdsklædte Mand, der havde siddet paa Bukken, var i Forvejen gaaet hen til Slisken foran Lastlugen, hvor han sammen med et Par andre Mænd tumlede med en tre Alen lang, kuffertlignende Bræddekasse, paa hvis Laag der var malet et stort Fragtmærke. I Hast blev Rustvognen aabnet, og den lave blomsterløse Kiste kom tilsyne. To af Havnearbejderne vilde træde til for at hjælpe; men Thomas holdt dem tilbage, hvorpaa han selv og de andre Brødre varsomt satte Kisten ned i den aabnede Bræddekasse, som den næsten ganske udfyldte. Efter at der var stoppet til med Halm rundt om den, blev Laaget sat paa og fastgjort med Skruer.

Saaledes som den umalede og uhøvlede Kasse nu stod der paa Stenbroen med sit dyrebare Indhold, skilte den sig ikke paa nogen iøjnefaldende Maade ud fra alt det meget andet Dampskibsgods, der var stillet hen paa den regnvaade Brygge. Navnlig efter at Rustvognen var kørt bort, skulde ingen let falde paa, at disse Brædder med det paamalede Fragtmærke indesluttede et Menneske, en Moder, en udslukt Verden, hvis Liv tilmed havde været rigere og dybere bevæget end de flestes. Og nu lagde Arbejderne en Jernkætting omkring Kassen, ganske som de havde gjort ved Melsækkene og Petroleumstønderne, og ved et Tegn til Maskinisten paa Dampspillet hævedes den op fra Jorden. Lige over Lastlugen holdtes den nogle Øjeblikke svævende i Luften, indtil der lød et nyt Varskoraab. Under Kættingraslen og Prusten af Dampkraft sænkedes den gamle jyske Præstekone ned mellem Ølkasserne, Brændevinsankrene og Sukkerfustagerne.

Inde bag Kafeens Rude var Pers Ansigt bleven mere og mere farveløst. Opvarteren, der hele Tiden havde holdt Øje med ham, fordi han var saa stille og havde ladet sit Øl staa urørt, sprang i dette Øjeblik ganske forskrækket hen til ham og spurgte:

„Er Herren syg!“

Per saae paa ham med et forstyrret Blik. Han havde glemt, hvor han var; og pludselig følte han Gulvet løfte sig med ham og Væggene falde ind i Stuen.

„Giv mig en Kognak,“ fik han sagt.